

logičnih mehanizmov), je stavek kot »Tina je bila po nakupih« lahko ali resničen ali neresničen. Stavčna variabla »S« ima torej dve možni resničnostni vrednosti: »resnično« in »neresnično«. Dve ali več stavčnih variabel je lahko z logičnimi konstantami povezanih v stavek, katerega resničnostno vrednost določajo resničnostne vrednosti stavkov, ki ga sestavljajo, in pomen logičnih konstant, ki jih povezujejo. Da bi ugotovili, kakšen vpliv ima pomen logičnih konstant na resničnostno vrednost stavka, se vpliv logičnih konstant ponavadi izračunava v okviru t. i. »resničnostnih tabel«. Te tabele nam pokažejo, katere resničnostne vrednosti sestavljeni stavek pridobi na osnovi možnih resničnostnih vrednosti svojih sestavnih delov. Tako je, npr., resničnostna vrednost stavka »Tina ni bila po nakupih« neresnična, če je stavek »Tina je bila po nakupih« resničen, in resnična, če je stavek »Tina je bila po nakupih« neresničen.

No, kakor koli že, tudi po petem koraku abstrakcije imamo še vedno (čeprav že v zelo omejeni ali vsaj togi obliki) opraviti s specifičnimi argumenti na specifično temo. In ker *se logika ne ukvarja s posameznimi, konkretnimi entitetami, temveč le s skupinami, razredi entitet* (dejstvo, ki je morda najbolj v nasprotju z argumentacijo v vsakdanjem življenju in vsakdanjim življenjem samim), je šesti korak abstrakcije ključen za logično teorijo.

VI) V šestem koraku abstrakcije so namreč *posamezni argumenti interpretirani (le) kot instance argumentativnih oblik*. In kaj to pomeni? Preprosto, specifične (posamične) argumente na specifične (posamične) teme (kar je temelj argumentiranja v vsakdanji govorici) logika vidi le kot instance, kot udejanjenja povsem *formalnih razporeditev premis in sklepa*. V zapisu teh argumentativnih oblik tako ne nastopajo več variable A, B ali C (ki jim je še pripisan konkreten pomen), temveč *variable* p, q, r idr., ki lahko nadomestijo *kateri koli deklarativni stavek* (ne le tiste, ki so (bili) pripisani A, B in C). In ker variable niso stavki (ampak le nastopajo namesto njih oz. na njihovem mestu), *tudi nimajo nikakršne resničnostne vrednosti*: resnične ali neresnične postanejo le, če jih nadomestimo s stavki. To seveda pomeni, da logika posamezne, konkretne argumente obravnava le kot substitutivne instance oz. zapolnitve abstraktnih vzorcev sklepanja. Oba argumenta iz našega primera lahko tako vidimo kot substitutivni instanci oz. (možni) zapolnitvi tehle (abstraktnih) argumentativnih oblik:

argumentativna oblika argumenta 1

$p \vee q$

$\neg r$